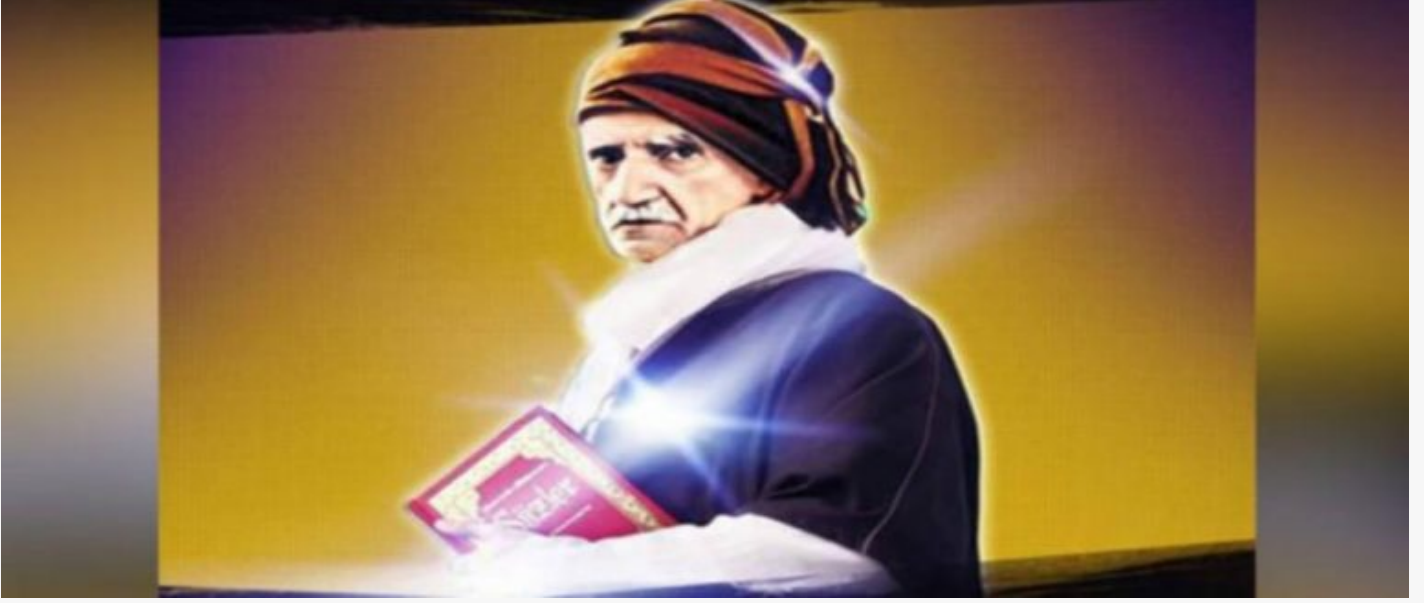

Üstadın tasarrufu devam ediyor

“Merhum Ali Uçar, Van Çoravanis’te on, on beş öğrenciyle okuma programı yapıyordu. Yanına uğrayıp bir iki gün kalayım dedim. Beni görünce çok sevindi. Ancak onu üzüntülü gördüm. Sebebini sordum, o da anlattı:

“Hafız Ağabey, iki gün önce hafızalardan silinemeyecek müthiş bir olay yaşadık. Olayın şokunu hâlâ üzerimizden atabilmiş değiliz. Dün değil evvelki gece kurşun sesleriyle uyandık. Sanki imha edilmek üzere cephede basılmış şehit adayları gibiydik. İnanın İsmail Ağabey, ‘gibisi’ bile fazla. Eğer kaderde yağlı kurşunlarla şehit olmak varsa, o, bu geceden başka zaman olamazdı her halde. Ölüm, kapıda değil, odanın içinde kol geziyordu. “Duvarlara çarpan kurşunlar, yavaş yavaş yanımıza düşüyordu. Feleğimiz şaşmıştı, ne olduğunu bilememiştik. PKK’lılar, bizi yok etmek için yapmışlar bu saldırıyı.

“Bir ara kurşun sesleri kesilince onlar duyacak şekilde bağırdım: ‘Buraya kitap okumak için geldik, elimizde silâh yok. Yakına gelmeniz, yüz yüze görüşmemiz daha uygun olacak.’

“Silâhlı üç kişi, elleri tetikte, namlular bize dönük olarak yavaş yavaş yanımıza geldiler. Her an tetikler çekilebilir, namlular patlayabilirdi. Ben onlara Nur talebesi olduğumuzu, buraya kitap okumak için geldiğimizi, Bediüzzaman’ın da onların hemşehrisi olduğunu, dinden imandan kimseye zarar gelmeyeceğini, başkasına zarar vermeyeceğimizi anlattım.

“Bediüzzaman’ın da yaz aylarında gelip burada kitap okuduğunu, bunun için burayı tercih ettiğimizi söyledim. Biz anlatırken biraz uzakta pusuda olan arkadaşları, yanımızdakileri iki de bir çağırıyorlardı. Ben bir an etrafıma baktım, bir de ne göreyim, Üstad sağımda ayakta duruyor. Tekrar tekrar baktım, evet Üstad sağımda ayakta duruyordu. Aldığım maddî ve mânevî kuvvetle konuşmalarına devam ettim.

“Silâhlı üç kişi, çağırın arkadaşlarının yanına gitmedikleri gibi, üstelik mevzideki arkadaşları çıkıp çıkıp bizim yanımıza geliyorlardı. Bu ara mumları yakarak çay suyu koyduk. Yaklaşık iki saat kadar konuştum. Onların hepsi de karşıma geçmiş dinliyorlardı. Ben konuşmalarımda, bütün insanlığın, Türkiye’nin ve Doğu’nun nasıl kurtulması gerektiğini, İslâmın bizi kardeş yaptığını, imanın ne derece büyük bir kuvvet olduğunu anlattım. Çay içerken bile anlatıyordum. Onlar kalkıp gittiğinde vakit sabaha yakındı.”

Bu hatırayı 27.6.1986 tarihinde, Doğu hizmetlerinde çok zaman Ali Uçar’la beraber olan Hafız İsmail Kalper, değerli dostumuz Fuat Yapalak’a anlatmış.

Şaban DÖĞEN